

Ser el president del Futbol Club Barcelona durant més de vint anys no és una tasca fàcil. En aquest país, per aconseguir una fita semblant, hom ha de guanyar-se la complicitat de molta gent. Tot això prou bé que ho sabia Josep Lluís Núñez, que fou president del Barça des de l'any 1978 fins al 2000; un home que filava molt prim per mirar de tenir tothom content, ja fos als partits polítics, als poders econòmics o bé als mitjans de comunicació. Alfons Godall, vice-president del Barça, ho explicava sense embuts el juliol passat en una entrevista a EL TEMPS (vegeu el número 1.257), quan, referint-se a la gestió dels drets àudio-visuals, de les promocions i dels espais publicitaris al Camp Nou, deia que Núñez, durant la seva etapa com a president, havia afavorit uns determinats mitjans de comunicació.

Però l'any 2003, en arribar Joan Laporta a la presidència del Futbol Club Barcelona, les regles de joc van

Hi ha alguna cosa que molesta la premsa

La moció de censura presentada contra Joan Laporta l'estiu de l'any passat va motivar una de les pitjors crisis institucionals que es recorden a can Barça. La premsa, majoritàriament hostil amb Laporta, va tenir molt a veure amb el clima de pressió que va viure el club.

canviar. El Barça va negociar els drets televisius i la publicitat amb uns altres grups de comunicació i els que fins aleshores havien gaudit d'aquests tractes no li ho van perdonar. En aquest

sentit, el vice-president Godall reconeixia a la mateixa entrevista que entre els qui no havien encaixat gens bé la nova situació hi havia, principalment, els grups Godó i Prisa, editors de *La*

Oriol Giralt, el maig de l'any passat, quan va explicar a la premsa que ja tenia els avals necessaris per a presentar la moció de censura.

Vanguardia i *El País*, respectivament. L'estiu passat, coincidint amb la moció de censura presentada contra Laporta, després de dues temporades en blanc del primer equip de futbol, aquests dos diaris, però també alguns altres, van carregar durament contra el president del Barça i van demanar-ne la dimissió. “*La Vanguardia* ha organitzat una autèntica croada contra Laporta i la seva junta”, deia Joan Oliver en un article a *l'Avui*. Només cal fer un repàs d'allò que es va publicar aquells dies per comprovar-ho.

Cinc anys són molts. Entre els mesos de juny i agost del 2008, el diari *La Vanguardia* va dedicar diversos editorials, com també articles d'opinió signats per càrrecs importants de la redacció, a la moció de censura. Des de bon començament, a principi de juny, tan bon punt Oriol Giral, promotor de la moció, va presentar les signatures necessàries, *La Vanguardia* demanava “aclarir incògnites com més aviat millor”. Semblava que aquest diari tingués pressa per fer fora Laporta, sobretot quan assenyalava que no tenia cap sentit, “encara que sigui dins les normes, esperar a final de mes per a la votació de la moció de censura, i molt menys ajornar-la fins al 6 de juliol, com proposa la directiva”. L'endemà passat del dia en què es va fer la votació, *La Vanguardia* considerava un error que Laporta, tot i no haver prosperat la moció de censura, no reconegués el resultat com un vot de càstig. “És cert que, amb les normes a la mà, Laporta ha superat la prova. Però, amb l'altra mà, el president hauria de notar el pes d'una opinió majoritària contra ell”, deia l'editorial d'aquell dia. De fet, l'editorialista revelava el veritable desig, la il·lusió, del diari: la dimissió del president: “Hi ha la possibilitat, d'una altra banda, que Laporta opti per prendre nota del senyal que la majoria dels votants li ha llançat. Però cal no fer-se il·lusions”, deia.

Ara bé, la posició hostil de *La Vanguardia* amb Joan Laporta no era present només als editorials, sinó també en articles signats per homes de pes a la jerarquia de la redacció, començant pel director. Uns quants dies després de la moció de censura, José Antich

El president del F. C. Barcelona, Joan Laporta, pocs dies després de la votació de la moció de censura, arribava a les instal·lacions del club per analitzar la situació amb la junta directiva.

assegurava que la continuïtat de Laporta com a president, malgrat que el vot contrari no havia assolit el percentatge establert pels estatuts del club, era, “democràticament parlant, un camí que a la pràctica no és possible d'emprendre”. Segons Antich, l'oposició a Laporta, expressada pel 60% dels socis que havien anat a votar —que fou un 30% del total del cens—, era exactament igual que “una massa social irreversiblement contrària a qualsevol mena de moviment per part de la directiva”. L'hostilitat contra

Joan Laporta es reflectia també en els freqüents articles signats per Màrius Carol, un home amb un pes important dins el grup Godó, juntament amb els que signava Dagoberto Escorcía, cap de la secció d'esports. Poques setmanes abans de la votació de la moció de censura, quan ni tan sols els socis s'hi havien pronunciat, Escorcía deixava ben clara quina era la posició dels responsables de la secció d'esports de *La Vanguardia*: “Amb cinc anys de Laporta ja n'hi ha ben prou”, “que cinc anys són molts”.

Fets i opinions. La premsa esportiva és un món a part en la manera de fer periodisme, sobretot perquè en aquestes publicacions la frontera entre el rumor, la informació i les opinions no sempre queda ben dibuixada. Això va quedar palès al llarg de les setmanes que va durar el debat sobre la moció de censura presentada contra Joan Laporta. El diari esportiu més bel·ligerant amb el president del Barça fou *Mundo Deportivo*, una publicació que és també propietat del grup Godó. L'endemà de la moció, aquest diari obria amb una àmplia cobertura de la jornada de la votació i amb un article inicial, en format de reportatge, signat pel seu director, Santi Nolla, en què, superant el límit de l'opinió, es deixava clar que “la massa social” havia votat contra Laporta: “Amb els estatuts a la mà no s’ha aconseguit el 66,6% preceptiu per a la dimissió dels dirigents i la convocatòria d’eleccions. Però en la votació real, la que implicava un sí o un no a Laporta, el president del F. C. Barcelona ha estat derrotat pels socis i mantingut pels estatuts.” Les preferències d’aquest diari quedaven perfectament clares l’endemà, amb un article d’opinió signat per Lluís Foix, un dels homes forts del grup Godó, titulat “Impecable Oriol Giral”, en què feia un elogi de la figura del promotor de la moció de censura. Aquell mateix dia, *Mundo Deportivo* demanava l’opinió de dotze dels principals analistes del diari: “Laporta hauria d’abandonar el club”, “per coherència hauria de dimitir”, “Laporta ha perdut tota autoritat”, “han d’anar-se’n tots”, “dimitir és la sortida més digna”, eren alguns dels titulars destacats.

Al diari *Sport*, en canvi, propietat del grup Zeta, les opinions contra Laporta van ser més mesurades. Així i tot, l’editor, Josep Maria Casanovas, feia la mateixa interpretació del resultat de la moció contra Laporta, tot dient que el “60% de la massa social” del Barça havia censurat la feina del president. L’endemà passat, Casanovas arrencava el seu article d’opinió diària amb un títol prou explícit: “L’única sortida a la crisi és la dimissió.” Tanmateix, això no impedia que, quan Laporta va anunciar que posaria el càrrec a mans de l’assemblea de compromissaris, Ca-

sanovas reconegués al president el mèrit de ser valent i fos més condescendent: “El temps dirà si aquesta crisi s’ha tancat bé o malament.. Ara toca no posar bastons a les rodes i deixar que el club pugui començar la temporada amb projectes esportius que tinguin futur”, escrivia.

Sigui com vulgui, malgrat l’antilatortisme sense matisos manifestat per alguns dels seus articulistes –com, per exemple, Emilio Pérez de Rozas–, la posició del grup Zeta en aquest afer fou més moderada. A través del seu diari de capçalera, *El Periódico de Catalunya*, aquest grup deixava ben clara, un mes abans de la moció, la seva posició: “[*El Periódico* és] un mitjà contrari a la presentació de la moció de censura contra Laporta, recurs només admissible en el cas que hi hagi una greu crisi social, que no és aquest, malgrat els darrers

‘La Vanguardia’ va dedicar editorials i articles de càrrecs importants del diari a atacar Laporta

fracassos esportius.” És possible que la posició de Zeta, en comparació amb la de Godó, tingui a veure amb el tractes entre aquests grups i l’actual directiva del Barça. En un reportatge publicat per EL TEMPS el juliol de l’any passat (vegeu número 1.257), Lluís Mascaró, cap d’esports del diari *Sport*, donava una explicació possible: “A l’època de Núñez a l’*Sport* vam ser castigats durant dos anys. Ara sembla que el grup Godó també l’han privat d’alguna cosa i aquí hi podria haver una de les claus per la qual aquest grup ha estat molt crític amb Laporta, n’ha demanat la dimissió i ha pres posició a favor de la moció.”

Escombrar cap a casa. El tractament mediàtic més sorprenent de l’afer de la moció de censura contra Joan Laporta, sobretot per la procedència de les opinions, va venir del diari *Avui*, del qual el grup Godó és copropietari. Aquest diari, per mitjà dels editorials, i del seu director, Xavier Bosch, va

prendre una posició inequívocament crítica amb Joan Laporta. Després de la votació, l’*Avui* insinuava que la millor sortida per al Barça era la dimissió del president: “En aquest moment, el que li convindria al Barça és menys ambició personal i més pensar obsessivament en el club.” En canvi, dos dels articulistes de referència d’aquest diari, Vicent Sanchis i Joan Oliver, remarcaven la valentia de Joan Laporta. Oliver, a més, reblava el clau quan assenyalava el paper decisiu que tenien els mitjans de comunicació en l’afer de la moció de censura. Sens dubte, però, tant Bosch com Sanchis i Oliver escombraven cap a casa. Joan Oliver és l’actual director general del Futbol Club Barcelona, mentre que Sanchis ha assumit la direcció del canal de televisió del club, Barça TV. Pel que fa a Xavier Bosch, ara ja ex-director de l’*Avui*, hi ha rumors insistents que indiquen des de fa mesos que forma part de l’equip que treballa per preparar la candidatura de Sandro Rossell a les eleccions a la presidència del Barça del 2010.

Amb tot, una revisió del tractament que la premsa publicada a Catalunya va fer de la moció de censura contra Joan Laporta no seria complet sense esmentar algunes de les *perles* que va publicar *El País*, el diari insígnia del grup Prisa, centrades, sobretot, en el tarannà catalanista del president del Barça. Uns quants dies després de la votació, en una secció d’opinió titulada “Anàlisis”, *El País* feia esment del sentiment catalanista de Laporta: “Aquest darrer mes s’ha vist cridar Laporta visca el Barça i visca una Catalunya lliure, restringint a una il·lusió independentista un sentiment culé clar: el Barça és alguna cosa més que un club.” Unes setmanes més tard, a la mateixa secció, *El País* criticava que el Barça hagués anul·lat un vol amb Air Berlín perquè aquesta companyia aèria es negava a utilitzar el català. *El País* considerava ridícula la posició en defensa del català adoptada pels dirigents del Barça: “És trist que aquestes bestieses embrutin la imatge del Barcelona, un club cosmopolita, però que fa el page-rol amb [aquests] gestos”.

Xevi Camprubí